

le'i seçmişti. Benim şimdiye kadar gördüğüm, bir kişiliğin televizyon sayesinde tepeden tırnağa değişmesinin en şaşırtıcı örneğiydi, ama medyada hiç kimse bunun üstünde durmadı. Reagan ayrıldığı zaman, Bush'un Quayle'i atamasıyla arka plandaki sahnenin nasıl görüldüğünü hatırlıyor musunuz? Basın, histerikçe bir saldırganlıkla, Quayle'in ne kadar şaşkın, budala ve zengin olduğunun öyküsünü yazmaya başladı. Oysa mesele, Bush'un birdenbire silkinmiş olmasından ibaret değildi. Bush televizyonda ve televizyon için biçilmiş kaftandı. Artık tamamen yeni bir kişilik vardı, daha önce hiç kimsenin görmediği bir kişilik. İşte o zaman Bush'un başkan olacağını anladım. Tanıdıklarımı arayıp tahminimi söyledim, ama hiçbiri inanmaya yanaşmadı. Televizyonun nasıl okunacağını bilmiyor ya da seyretmiyorsanız, ipin ucunu tamamen kaçırsınız.

Postman: Bence Camille, gözden kaçırdığın bir nokta var: Roger Ailes bu etkiyi yaratmayı çok iyi başardı. Hepimiz onun istediği biçimde algıladık.

Paglia: Benim sözünü ettiğim şeyle Roger Ailes'in başarısının bir ilgisi yok. Bu özellikleri, Roger Ailes ortaya çıkmadan önce de Bush'a aitti. Hepimizin bir sürü kişiliği vardır ve hangisini kullanacağımızı kendimiz seçebiliriz. Ama bu özellikleri kendi irademizle yaratmamız mümkün değildir. Roger Ailes, Michael Dukakis'i kurtarmadı.

Postman: Kabul ediyorum. Bush'un hayat öyküsünü okursanız, bunun son zamanların en macho belgelerinden biri olduğunu görürsünüz -Yale'de beyzbol takımında ilk meydançı mevkii, Donanma'da en genç pilot, savaşta uçak düşürme, CIA başkanlığı. Ancak, Ailes televizyonda onu bir aptal gibi gördüğü zaman (ve televizyonlar insanların gerçek ruhunun görünmesini de sağlar), kararsız silik görüntüsü üzerinde çalışıp macho bir herif imajını ön plana çıkardı. Bu imaj her fırsatta tekrar tekrar sunularak, geçmişteki izlenimlerin unutulması da sağlanmış oldu.

Paglia: Siz, kitabınızda, televizyonun yalnızca şimdikiyi gösteren, geçmişi olmayan flaş görüntülerden ibaret bir aracı olduğunu anlatıyorsunuz.

Buna katılmıyorum. Bence durum tam zıddıdır. Televizyonda her şey bildiktir. Reklamlar ve eski programlar durmadan tekrarlanır. Mitoloji gibi, Homeros destanları gibi, sözel gelenek gibi. Dinleyiciler pasaja kulak verirler, onu kendi kafalarında formüle ederler ve kendilerinden sonra gelenlere aktarırlar. Nasıl çocuklar annelerine, "Anne, o masalı bir daha anlatsana!" diyorlarsa, burada da tekrar eğlencelidir. Televizyon kendimizi "evimizde" hissetmemizi sağlayan bir araçtır.

Tekrar sinemanın televizyon karşısında temel kültürel araç olma konumunu kaybettiği 50'li yıllara dönerseniz, kutsal görüntülerin -sinemanın dev, soğuk görüntülerinin- televizyon ekranında minyatürleştiğini, tanıdık hale geldiğini ve evcilleştiğini görürsünüz. Televizyon kutusu ailenin bir parçası olmuştur ve programlar da bunu yansıtmaktadır. Aynı şey reklamlar için de sözkonusudur.

Postman: Sonuç olarak, öğretmekten ziyade bir dinleyici topluluğuna hitap etmek eğitimin odağı haline gelmektedir ve televizyonun yaptığı da budur. Okul, kültür alanında değişik bir dünya görüşü (değişik bir bilme, değerlendirme ve sonuçlara varma yolu) sunması gereken bir kurumdur. Beni kaygılandıran nokta, okullara tamamen eğlence metaforları ve metafizik hakim olursa, televizyondaki gibi "ratings"leri kovalamanın ya da sınıfta bulunmanın yeteceği, içerikte merkezlenmekten ziyade dikkatte merkezlenen bir zihin halinin ortaya çıkacağıdır. Okullar bu yola girerse o zaman oyun kaybedilebilir, çünkü okullar epistemolojik bakımdan televizyonla aynı yaklaşımdan yararlanmaktadırlar. Bu durumda okullar, televizyondan farklı bir şey olmak yerine, sadece başka türde bir televizyon olma durumuna düşerler.

Paglia: Diyalogumuzda önemli bir uzlaşma noktasına vardık. Bence okullar, Greko-Romen ve Musevi-Hıristiyan geleneklerinin en üstün entelektüel değerlerine öncelik vermeli. Şimdilerde "söz-merkezcilik" kötü bir söz olarak anılıyor. Bunun kaynağı da, yapı-çözümün (deconstruction) Descartes ve Pascal yüzyıllarının kalelerini